

Ще ви приведа единъ примѣръ за единъ ученъ философъ. Това е единъ разказъ съ много вариации. Този философъ живѣлъ въ древността, изучавалъ природата, съ цѣль да намѣри онзи алхимически камъкъ, съ който, каквото бутне да го прѣвърне на злато, за да може да подобри живот аси. И най-послѣ му се удало да намѣри този философски камъкъ, тѣй се прѣдава въ разказа. За да го открие, обаче, той работилъ дълго врѣме, и единъ день му се явява единъ отъ гениитѣ на природата и му казва: „Вие проучихте ли този въпросъ? — Проучихъ го много добрѣ. Тазисила, която ще ви се даде, можете ли да я употребите правилно и на мѣсто? — Мога, азъ ще я употребя за своето благо и за благо на човѣчеството — дава той своето обѣщание: Тогава гениятъ му дава една прѣчица и казва: ще държишъ скрита тази прѣчица и ще я изваждашъ, само когато ти потрѣбва. Каквото пожелаешъ, ще бутнешъ съ тази прѣчица, и всичко ще стане споредъ твоето желание. Връща се той въ къщи, започва да хлопа съ прѣчицата на масата, за да се сложи яденето, обаче каквото пипнелъ, всичко се прѣвръщало въ злато: чинии, чаши, вилици, лъжици, ножчета, всичко се прѣввърнало въ злато. Слугитѣ донесли яденето му, но бутналъ съ прѣчицата си и яденето се прѣввърнало въ злато. Донесли му хлѣбъ, бутналъ го по нѣкакъвъ начинъ съ прѣчицата, и той се прѣввърналъ въ злато. Дошли жена му, дѣцата му, приятелитѣ му около него, той не си изказва тайната; тѣ, обаче го пригърнали, но по нѣкакво нещастие, доближили се до прѣчицата му и се прѣввърнали на злато. При това нещастие той си ка-